

Tämä on ensimmäinen osa Sirumalja sarjastani. Ehdottakaa asioita, korjatkaa virheitäni ja ilmoittakaa muusta tarinaan liittyvästä jutusta. Voit myös liittyä koko sarjan luomiseen vastaamalla kyselyyn tässä linkissä: <https://goo.gl/forms/YxkCoGX0yUCzosCK2> Itse tarina: Idyus oli elänyt jo tarpeeksi pitkään ottaakseen seuraavan askeleen. Niinpä hän sanoi: "Hyvät naiset ja herrat, olen kiitollinen kun tulitte juhliini. Tämä onkin hyvin tärkeä juhla, sillä olen jättämässä tämän maailman. Aion nimittäin muuttaa Tunteemattoman Meren yli Sharajaan, toiseen mantereeseen." Ihmiset tuijottivat hiljaisena Idyusta. Oliko vanhus mennyt höperöksi? Kukaan ihminen ei ollut aiemmin käynyt toisella mantereella jäävelho Gandoren jälkeen. "Perinnöksi tähän maahan - jossa ihmiset asuvat - jätän kallisarvoisen aarteeni, Sirumaljan. Kuten näette, se on vain lasinen pikari. Aion nyt täyttää sen kävelykepin avulla valkoviinillä, ja se tulee hajoamaan kolmeen osaan." Idyus jatkoi, ja nosti kepin huoneen nurkasta. Idyus lausui hiljaa pitkän, mutta nopeatempoisen loitsun, joka kiisi kepestä maljaan. Malja alkoi hohtaa ja se hajosi kolmeen osaan. Lopuksi kaikki kolme osaa muuttuivat alkuperäistä Sirumaljaa pienemmiksi maljoiksi. "Foqium, Aunitorr, Wimazz. Tulkaa tänne." Idyus sanoi. Kolme velhoa nousi huoneen syrjäisimmästä nurkasta ja käveli kivilattian poikki iäkkään Idyusin luokse. "Te olette nuoria, ja taitavia. Olette ainoita, joille voin luottaa kolme maljaani. Sirumalja on hyvin voimakas kokonaisuudessaan, muttei kolmessa osassa hajallaan. Pitäkää maljat erillään toisistaan, älkääkös koskeko niihin. Piilottakaa ne varmimpiin hautaholveihinne turvaan." Kolme nuorta velhoa näytti hämmästyneeltä. "Mitä teemme maljalla, jos sen pitää vain olla jossain holvissa turvassa?" Foqium kysyi. "Hyvä kysymys, mutta en voi vastata. **MUISTAKAA PITÄÄ MALJAT ERILLÄÄN JA TURVASSA!**" Idyus sanoi. Sitten hän ojensi maljat Foqiumille, Aunitorrille ja Wimazzille. "Kiitos, kun olette olleet viettämässä viimeistä juhlaani. Näkemiin, ja nukkukaa hyvin!" Idyus ilmoitti ja poistui huoneesta. Kaikki juhlavieraat alkoivat hiljalleen poistua ulko-oven kautta ulos talosta. Idyus katsoi epävarmana ulos pimeyteen. Kuu loisti säkenöivän kirkkaana, ja Idyuksesta tuntui pahalta lähteä. Kaikki hänen maallinen omaisuutensa jäisi näiden ahneiden ihmisten ja Axolotien käsiin, ja se tuntui pahalta Idyuksesta. "Lähtö ei ole varma, eli sinun ei tarvitse lähteä." kuului ääni pimeästä portaikosta. "Kuka siellä?! Olen aseistautunut!" Idyus huusi pimeyteen. Jotain uskomattoman kaunista tuli pimeydestä. Se oli helmenvalkoiseen viittaan pukeutunut naishahmo, jonka hiuksia ei näkynyt suuren hupun vuoksi. "Eartha" Idyus huokaisi ja antoi suuren halauksen naiselle. "Idyus" nainen vastasi. "Onko Fiona missä" Idyus kysyi. "Odottaa ulkona Glargetin kanssa." Eartha vastasi, ja nosti valkoisen korun kaulastaan. "Ota tämä, ja esitä lähteväsi. Kaikki luulevat sinun lähtevän toiselle mantereelle, vaikka oikeasti olet ensimmäisellä mantereella vahtimassa Sirumaljan perintöä." Idyus oli sanaton. Miten Eartha oli saanut tietää Sirumaljan periytymisestä? "Miten tiesit, että Sirumalja on periytynyt? Olet Axolot, eli tiedät vain kuulemalla ääntä, etkä edes ollut jäähyväisjuhlissani?" Idyus ihmetteli. "Minulla on tapana tietää mitä sinä teet. Olen katsellut sinua ja muutamia kuukausia ja olen saanut selville, että aiot lähteä. Sinun on turha lähteä, sillä sinä voit jäädä tänne vielä." Eartha sanoi ja otti hupun pois päästään. "Eartha, kulta. Minun täytyy lähteä, vaikka mitä sanoisit. Sirumaljan osien piilossa pysyminen on tärkeää Linnan lohikäärmeen vuoksi." "Linnan lohikäärmettä ei ole! Verphur vajosi Itäisen meren syvyyksiin keskiajalla." "Hän on täällä, sano se minun sanoneen Eartha. Siksi Sirumaljan on oltava osissa kolmen luotettavan maagin luona." "Hae Sirumalja takaisin Idyus! Sinun täytyy pelastaa se pitämällä itselläsi!" "En! Sirumalja on turvassa, kun se on hajallaan. Sitä ei saa koota tuhanteen vuoteen!" Idyus oli raivoissaan Earthan itsepäisyydestä, sillä tämän ei kuulunut päättää Idyuksen asioista. "Jos sinä et ota Sirumaljaa, minä otan sen!" Eartha huusi. "Sopii yrittää, mutta vain minun kepilläni voi koota pienet Sirumaljat yhdeksi voimakkaaksi Sirumaljaksi." Idyus

vastasi, ja se oli virhe. Eartha nappasi kirjeveitsen pöydältä ja iski sen kylmäverisesti suoraan Idyuksen kurkkuun. Veri valui katkaistuista ohimosuonista lattialle ja Idyuksen kasvot muuttuivat kalpean ilmeettömiksi. Kivilattian saumat muuttuivat punaisiksi ja Earthan kädet tahrautuivat. "Näkemiin Idyus, emme enään näe." Eartha sanoi hyvästeiksi ja hyppäsi ikkunasta ulos heinäkasaan. Idyuksen kuoleman jälkeen "Foqium, tule katsomaan!" Aunitorr huusi ja nuori maagi juoksi nurkan takaa Aunitorin työpöydän ääreen. "Katso!" Aunitorr sanoi ja ojensi valkoisen, veren tahriman liinan Foqiumille. "Aunitorr, tämä liina on Earthan! Sen voimakkaan noidan tai naismaagin, mikä nyt onkaan." "Earthan? Alexios kotka toi sen tänä aamuna." "Alexios? Mistä se sen toi?" "Idyuksen sinisestä tornista." "Ettei Idykselle vain olisi käynyt jotain?" Foqium ihmetteli ja otti sulkakynän pöydältä. Hän kirjoitti nopeasti kirjeen, laittoi sen kuoreen ja huusi: "Alexios!" Suuri kotka tallusteli käytävältä huoneeseen. Se oli yli metrin korkea ja sillä oli pienet silmälasit päässään. "Mitä asiaa? Toivottavasti en joudu kirjeitä kускаamaan, sillä olen umpiväsynyt." Alexios ilmoitti. "Vie tämä kirje Wimazzille, äläkä anna kenenkään lukea kirjettä. Älä pysähdy, kunnes kirje on hänellä." Foqium sanoi. "Hoituu, herrat." Alexios vastasi ja suhahti ikkunan läpi taivaalle. "Tuo täytyy korjata." Aunitorr sanoi. "Mikä?" Foqium ihmetteli. "No tuo ikkuna tietysti!" Aunitorr huusi. Alexios lensi kauniiden Drexanin metsän puiden yli. Sininen Kehlin joki pujotteli niittyjen välissä. Alexiosta se oli niin kaunista, että hän päätti pysähtyä Foqiumin ohjeista huolimatta. Alexios laskeutui hitaasti ja varovaisesti vanhan tammen korkeimmalle oksalle. "Voi tätä kauneutta" hän sanoi itsekseen. Taivas oli turkoosin värinen, johtuen monien maagien taivas sävy loitsu kokeiluista. Alexios oli itsekin vaikuttanut taivaan väriin aivastamalla vihreän räkäpallon sinne. Musta, hiipivä olento käveli matalana puiden alla. Se näki korkean ja itsekseen puhuvan kotkan yhden vanhan tammen oksalla. Olento lähestyi sitä. "Ssss...mikä sss se o-on?" olento kysyi, ja istui mietteliäänä puun juurelle. "Kuulinko puhetta?" Alexios sanoi ja käänsi päätään. "Kotka istuu puun oksalla, saalis ihan hyvä se olisi?" olento sanoi. "Lentäisin sekunnissa pakoon, ja saanen kysyä henkilötietojasi?" Alexios sanoi syvällisenä. "Olen Drexanin musta pantteri, yksi Babbeeneista, eli puhuvista eläimistä. Sinäkin olet sellainen." olento vastasi. "Babbeeni olen minäkin." Alexios totesi. "Mihinkäs on kotkalla matka?" pantteri kysyi. "Olen vain läpikulkumatalla Idyuksen tornille. Minulla on kirje hänelle." Alexios kertoi. "Idyus on kuollut, ei sinne ole mitään vietävää." pantteri selitti. "Kuollut? Miten?" Alexios hätäntyi. "Puukotettiin selkään yöllä, juuri jäähyväisjuhlan jälkeen. Veitsi oli hänen oma kirjeveitsensä, ja tekijä pakeni etelään. Murhaajana pidetään jotain naispuolista maagia." pantteri kertoi, ja kiipesi puun matalimmalle oksalle. "Minun täytyy sitten palata. Mikä on nimesi?" Alexios sanoi. "Olen Leocorb, entä sinä?" "Alexios, kehlin joen eteläpuolen suurin kotka."